

»Efter at de 3 Altingsformænd til en Begyndelse i al Korthed havde fremsat deres, d. v. s. Altingsflertallets Krav, som i Princippet gaar ud paa en Personalunion med Danmark, og Konseilspræsidenten dertil havde erklæret, at Regeringen maatte betragte en saadan Ordning som fuldstændig uopnaaelig, gik man over til en nærmere Drøftelse af Kommissionsforslagets enkelte Bestemmelser, idet de islandske Politikere kom frem med de Indvendinger, de havde at gøre imod disse, forudsat, at man i øvrigt tænkte sig en videre Forhandling paa den Basis, d. v. s. indenfor Udkastets Ramme. Det var navnlig de i Udkastet opstillede Fællesanliggender, som var Genstand for en udførlig Drøftelse og hvilke Altingsformændene ønskede reducerede til det mindst mulige.

Da det derunder viste sig, at Synsmaaderne var vidt forskellige, ikke blot angaaende Forslagets fundamentale Grundlag, men at man ogsaa fra dansk Side ikke mente at kunne gaa ind paa nogen som helst Realitetsændringer i Udkastets Tekst, idet der blev stærkt fremhævet, at Kommissionens danske Flertal havde strakt sig saa vidt, som det paa nogen Maade led sig gøre, kom man til det Resultat, at der for Tiden *ikke var nogen Udsigt til Sagens Gennemførelse paa tilfredsstillende Maade.*

Derimod udtaltes der saavel fra Altingsformændenes som fra Konseilspræsidentens Side de bedste Forhaabninger om, at man i Fremtiden maatte kunne finde Udveje til ved gensidig Imødekommenhed at nærme Synsmaaderne saaledes til hinanden, at der kunde opnaas praktiske Resultater af Forhandlingen, som vare egnede til at fæstne og udvikle det gode Forhold mellem Landene«.

Forslaget blev som Følge heraf ikke sat paa Folketingets Dagsorden.
